

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24653

гр. София, 17.07.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
закрито заседание на 17.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разглежда дело номер **9767** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК, вр. чл.144 от АПК.

Образувано е по искане (наименувано молба), с вх.№16893/04.07.2025 година по регистъра на АССГ за изменение на постановеното по делото решение, в частта на разноските, подадено от жалбоподателя „СММ 97“ ООД, чрез процесуалния му представител адв. К. М..

Ответникът с депозирания отговор по реда и в срока по чл.248, ал.2 от ГПК вр.чл.144 от АПК оспорва основателността на искането.

Искането е допустимо-подадено е от страна по делото, която преди приключване на устните състезания по делото е представила списък на разноските по чл.80 от ГПК, вр. чл.144 от АПК. Спазен е срокът по чл.248, ал.1 от ГПК- искането е подадено в срока за обжалване на решението. Решението е съобщено на искателя на 20.06.25 г., а искането е подадено на 04.07.25 г.

Разгледано по същество, искането е частично основателно, по следните съображения:

В чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението (съответно прекратителното определение).

Текстът разграничава две хипотези, свързани с оттегляне на вече постановения акт в частта, с която е определена отговорността на страните за разноските по делото като установено от закона изключение на правилото на чл. 246 ГПК, вр.чл.144. Първата хипотеза- допълване на съдебното решение, е способ за неговото поправяне и се предприема, когато то не съдържа произнасяне по целия въведен спорен предмет. При втората хипотеза, след като съдът е определил дължимите

разноски, постъпва искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с изискванията на приложимия състав по чл.143 от АПК (по чл.143, ал.1 в случая) чрез изменение на вече постановеното от съда. Искането на пълномощника на жалбоподателя, обективизирано осъществява именно тази хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК.

АССГ, II о., 23-ти състав поддържа вече изложените от него съображения в мотивите към решението за липса на основание делото да се определи, като такова с материален интерес. Дори обаче и да се определи като такова, съдът не е обвързан от минималния размер, определен в Наредба №1 № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.). В тази връзка съдът допълнително акцентира върху задължителните за националните юрисдикции тълкувателни разяснения по правилното приложение на правото на ЕС, дадени с решението по дело C-438/22 на СЕС, че чл. 101, § 1 ДФЕС, във вр. с чл. 4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в чл. 101, § 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

Следователно, приетата в приложение на уредената в чл. 36, ал. 2 ЗАДв законова делегация от Висшия адвокатски съвет като съсловна организация на адвокатите в Република България Наредба №1 № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.) не обвързва съда при определяне на съответното на действително положените процесуални усилия по делото адвокатско възнаграждение. При осъществяване на преценката относно размера на дължимото адвокатско възнаграждение за осъщественото от пълномощника (адвокат) на страна в процеса съдът следва да съобрази действителната правна и фактическа сложност на всяко конкретно дело. Това именно направи АССГ при определянето на размера на дължимото адвокатско възнаграждение по повод възражението на ответника за неговата прекомерност по чл.78, ал.5 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, видно от мотивите към решението. При съобразяване на релевантните обстоятелства- неголямата фактическа сложност на делото, обема и

качеството на реално осъществената защита- АССГ прие, че справедливият и обоснован размер на адвокатско възнаграждение е в размер на 1500 лева. При съобразяване на броя на проведените заседания по делото и действително положените усилия за снабдяване с доказателства за изясняване на спора, съдът отстъпва от тази своя позиция и прима, че справедливият и обоснован размер на възнаграждението е 2500 лева. За разликата от 2500 лева до 11 530 лева не приема тезата на пълномощника- адвокат, че същата съответства на положените от него усилия, които да са били действително необходими за защитата на жалбоподателя.

Воден от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ Решение №20516/13.06година, постановено по адм. дело №9767/2024 година по описа на Административен съд София-град в частта за разноските, като:

ОСЪЖДА Регионалната инспекция по околната среда и водите- С. да заплати на „СММ 97“ ООД, ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя М. М., със седалище и адрес на управление в [населено място], район „С.“, [улица], [жилищен адрес] вход А, ет. 2, ап. 1, сумата от 2550 (две хиляди петстотин и петдесет) лева, разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ искане (наименувано молба), с вх.№16893/04.07.2025 година по регистъра на АССГ за изменение на Решение №20516/13.06.2025 година, постановено по адм. дело №9767/2024 година по описа на Административен съд София-град в частта на разноските, подадено от жалбоподателя „СММ 97“ ООД чрез процесуалния му представител адв. К. М. в останалата му част- за разликата в претендираното адвокатско възнаграждение от 2500 (две хиляди и петстотин) лева до 11 530 (единадесет хиляди петстотин и тридесет) лева.

Определението може до бъде обжалвано чрез АС София- град пред Върховния административен съд в 7-модневен срок от съобщаването му.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него.

СЪДИЯ: